

[Arbejdsministeren.]

videre til arbejdsdirektøren og til landsarbejdsnævnet, hvilket også er sket. Jeg ved også, at spørgsmålet er behandlet dér. Jeg kan ikke i dag, men formentlig i et af de første udvalgs møder, sige noget mere konkret om, hvor langt man er kommet. Der er en del problemer forbundet med det, men spørgsmålet er altså taget op på den måde, jeg har givet tilsagn om.

Jeg er ikke uenig med hr. Elmholt i, at kontakten må være meget nær med de arbejdssøgende, og derfor skal man også øjeblikkelig have dette interview med arbejdsformidleren, sådan at denne får kendskab til den pågældendes kvalifikationer, ønsker, muligheder osv. Jeg mener — vi er ganske enige dér — at kontakten må være nær, men når man har dette grundlæggende kendskab, så er det dog et spørgsmål, om man behøver at henvende sig hver anden dag eller en gang om ugen eller en gang hver anden uge, hvis forholdet i øvrigt er det inden for det pågældende område, at der er begrænsede muligheder for at få anvist det pågældende arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Tredje næstformand (From): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejds-markedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om arbejderbeskyttelse. (Sikkerhedsrepræsentanter, børns arbejde, statistik over arbejdsulykker, arbejderbeskyttelsesfondets midler m. v.).

(Lovforslaget (nr. 141) findes i tillæg A. sp. 3409, fremsættelsen i tidenden sp. 2252).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bertel Pedersen: Da vi i 1968 reviderede lovene om den almindelige arbejderbeskyttelse og arbejderbeskyttelsen for handels- og

kontorvirksomhed samt for landbrug, skovbrug og gartneri, skrev udvalget i sin betænkning den 16. november 1968, at man henstillede til ministeren at søge disse 3 love samlet i én, ligesom man rejste det spørgsmål, om ikke udviklingen havde medført, at reguleringer i fremtiden burde ske ved administrativt fastsatte bestemmelser. Man anmodede den daværende arbejdsminister om at fremme disse overvejelser så hurtigt som muligt.

Efter at sagen var gået til arbejdsrådet og var overvejet dér, nedsattes i december 1970 et udvalg af hovedorganisationerne til videre behandling af spørgsmålet, altså efter 2½ års forløb. Dette udvalg barslede i september 1972 med en rapport, hvor man havde fundet frem til, at det i grunden var en udmærket idé, betænkningen af maj 1968 havde givet udtryk for. Arbejdsministeren meddeler nu i sin fremsættelse, at arbejdet med et lovforslag er ved at være tilendebragt, sådan at et lovforslag kan fremsættes i maj i år. Vi takker for dette tilsagn, som vi kun kan være glade over. Men et lille hjertesuk mener jeg der skal frem. Det kan se ud til, at dette forberedende arbejde har taget, om ikke urimelig lang tid, så i alle tilfælde meget lang tid.

Det lovforslag, som vi har til første behandling i dag, vedrører bl. a. sikkerhedsrepræsentanter på arbejdspladserne. At dette vigtige spørgsmål tages op nu, kan vi i socialdemokratiet være glade for. Sikkerhed på arbejdet er noget så vitalt, at enhver forbedring må hilses med tilfredshed.

Bestemmelserne i loven af 19. maj 1971 om sikkerhedsrepræsentanter skulle træde i kraft henholdsvis den 1. januar 1972 og den 1. april 1972. De har nu virket i ca. 1 år, og det vil sige, at virksomhederne har haft henholdsvis fra 6 til 9 måneder at køre bestemmelserne ind på. Vi har vel endnu ikke nogen statistik for, hvordan bestemmelserne har virket på ulykkestallene, men indtrykket er, at der for store områders vedkommende ikke er den effektivitet i sikkerhedsarbejdet, som kunne ønskes. De, der skal stå som arbejderne repræsentanter i sikkerhedsarbejdet, føler sikkert, at de oven i det almindelige arbejde — det, der giver det daglige brød — vanskeligt kan afse så meget tid yderligere for at varetage sikkerhedsopgaver. Derfor indebærer dette lov-